

NAISKUVA

1/2022

Pienisuuri runonumero

Anuksen valkaisuamisesta 2

Minun kansastani 4

Vieraslaji 5

GNC 6

Näkki 8

Louhi 10

13

Runo naiselle 14

Yhteystiedot 16

17.9.2019

En mä usko mihinkään sellaseen,
en oo koskaan uskonut paitsi teininä
kun uskoin energiapalloon ja auringon-
valolla elämiseen ja ihan mihin tahansa
mitä jatuin lukemaan, mut en aikuisena.
Siitä huolimatta ja välittämättä siitä uskoinko,
se tuli mun ylle ja sisälle ja mä lakkasin hetkeksi
olemasta ja olin se ja yhtäkkiä mä koin asiat
niinku se kokis.

enkä ollu ees kännissä tai naapurin kannabiksen-
kasvattajan tarjoamissa pölyissä, vaan ihan
selvänä, panemassa siinä ihan samalla tavalla
kuin miten me nyt yleensäkin pannaan, eikä
~~ei~~ edes tajunnut että siinä tapahtu mitään
ihmeellistä mut se kaikki tuntu erilaiselta enkä
mä antanut vaan OTIN enkä mä kattellu
maailmaa tällasena pienenä ja typeränä mikä mä oon vaan

IHAN HELVETIN

VANHANA

JA YHTÄ

VAKAANA

Kuin joku puu

jonka juuret on työntyneet
vuosisatojen ajan syvemmälle
ja syvemmälle maahan.

eikä se ollu mikään seksileikki koska kyllä mä
tiedän milta sellaset tuntuu

mut sen jälkeen mun maailmankuva nikshti
paikoiltaan eikä enää koskaan palannut.
ei silleen että olisin alkanut uskoa mitenkään
tosissani että esiäitien sielut voi possessoida mut,
mut sillä tavalla ettei esiäidit olleet enää mulle
sääliittäviä mummeleita puhdetöiden

eikä naiset olleet enää tarpeeks kiinnostavia vaan jos niihin suttua riittävästi huulipunaa ja contouria ja jos ne on sculptannu perseensä silleen et tulee kultaisen leikkauksen suhde ku vertaa lantiota vyötäröön @silleen et

naiset onkin ihmisiä ja tietty on aina tiennyt että naiset on ihmisiä, silleen homo sapienseja, mut en että ne on IHMISIÄ. et me ollaan. ME.

~~En tiedä olins, koskaan ennen sitä hetkeä katunnu ajatella itteeni naisena koska mähän tiesin olevani IHMINEN, mikä taas sit poissulkee sen et ois nainen.~~

ÄH, TÄÄ ON SELLAIVEN JUTTU MITÄ EI VOI SELITTÄÄ

Minkäänlainen sanojen pyörittely ei ois saanu mua näkemään asiaa mitenkään muutoin, niin tiukasti mut oli aivopesty siihen pahvikuva juttuun etten mä pystynyt erottelemaan leffojen pahvikuvia oikeista ihmisistä, siihen tarttettiin kokemus siitä mikä kaikki muu on mahdollista ja siinä hetkessä mulle ojennettiin tarjottimella kaikki mitä en oo koskaan tiennyt enkä enää voi olla tietämättä.

ja nyt musta tuntuu siltä että kaikki on jotenkin vinksallaan.

et niille se juttu on meikit ja vaaleenpunanen ja vaatteet joihin ei mahdu taskuja ja karvattomuus ja valkaistu anus. et ei ne usko olevansa sen enempää.

Eihän kaikki valkase anustaan mut siihen suuntaan.

Henkistä ja fyysistä anuksen valkasemista se KAIKKI kuitenkin lopulta on.

toinen lapsi oppi kuulemaan tuulesta lähestyvän sateen
katsomaan kauriiden lepopaikat taittuneista heinistä
koskemaan puunsiystä veitsellä piilotetun muodon

minä opin Pikachun, Bulbasaurin ja Charmanderin
weedlen, Nidoranin ja Jigglypuffin

kun toinen lapsi oppi äitiensä nimet
ja teot
ja opetukset
ja mitä he olivat jättäneet tyttärilleen
ja tyttäriensä tyttärille

minä opin, että minun esiäideiltäni puuttuivat
sähkö
ja vesivessa
ja polyesterei

kun toinen lapsi pukeutui ikiaikaisiin vaatteisiin
toisti äidiltä äidille kulkeneet tavat
ja tiesi miksi se on tärkeää

minä pukeuduin Batmaniksi

kun toinen lapsi oppi antamaan

minä opin ostamaan

Terra Feminarum

Jos saapuisit maille, joilla kuljen, ja kohtaisit minut,
tahtoisitko meidät omaksesi,
nimeäisitkö meidät?

Poimisitko paljain käsin lupiininkukat
vai tappaisitko myrkyllä kaiken,
aloittaisit alusta? Tabula rasa,
maalaisitko kasvojeni päälle kauniimmat?

Nyhtäisitkö niityt, karvat,
täyttäisitkö uomat, jyräisitkö mäet,
kaataisitko kaikki tuhatvuotiset
istuttaaksesi suoriin riviin vesoja,
jotka voit käyttää pois
keskenkasvuina?

Antaisitko minulle nimen
Eeva, veisitkö hedelmän kädestäni,
pakottaisitko minut synnyttämään
selälläni, riuduttaisitko minut ja maan
katseesi mittoihin,
jotta voisit sanoa itsestäsi:
kaikkinäkevä?

Et sinä meitä tahdo, vaan muiden
miesten kädet olallesi, kaadat
puut maiseman tieltä, jotta kehtaisit
esitellä meidät nimelläsi, kuvanasi,
sillä sinä itse olet kalliit raamit
tyhjää täynnä.

Jos olisin tiennyt, kun kohtasimme,
olisin paljain käsin tappanut sinut,
vieraslaji.

---

tällä kertaa en sovittelen
sanojani

olen vihaista väsyneempi
oman painoni kantamiseen
teidän painonne alla,
joten tartun mihin nyt käteni sattuu
ja repäisen

ymmärrätkö

me, joilla ei ole mitään
menetetävää,
raivaamme tien teille, joilla on niin kotoisaa
että helpotusta tuntiessanne
luulette voimautuneenne

minun pitäisi ymmärtää!
kuka nyt luopuisi kullasta
taotusta häkistä,
kun se paitsi sulkee sisäänsä, myös
hänet ulos

mutta keuhkoni paisuivat,
kuohuin, keräsin
kokoa kunnes kalterit
upposivat lihaani ja
sain tietää: luu on kultaa lujempi

en aikonut paeta, minä vain
purskahdin ulos

tässä siis seison
kaltaisteni kanssa, vääräksi varttuneena
ja voi,
tuo inho kasvoillasi, niin kuin kauneus
olisi parempaa kuin tämä

on aika opetella,
mitä synnyimme tekemään: raatelemaan
lihaa irti luista lapsillemme,
mutta siinä te tuijotatte
verentahmaisia suitamme
onko arvokkaampaa syödä siististi
kädestä?

ymmärrän!

on meidän vastuullamme kaivaa ulos
isännän nielemä avain

kiitos on turha,
mutta myönnä:
me emme ole sama
ja sinun vapaudestasi valita
se mitä hän meille antaa
ei ole vapaudeksi minulle

mutta minun vapauteni on sinun

Enme olleet ennättäneet kuin puoliväliin järvenselkää kun näimme vedestä nousevan pitkätukkaisen naisen. Sillä oli katse luotuna beteen, mutta se nosti rintansa vedenpinnan yläpuolelle.

Olin sumputtamassa pikkujärvisimpukoita kun huomasin vieraan veneen. Tervehdin tulijoita, mutta he eivät tervehtineet takasin. Arvelin tulokkaiden olevan arkoja, joten jatkoin toimiani. Tulisivat tervehtimään sitten kun tohtivat.

Impi istui kivellä ikkialasti, peittämättä häppään tai poveaan. Kristian ihastui neitoon niin, että kiireestämme piittaamatta jätti hän veneen ja ui neidon luokse.

Mies ui kuin koira ja pärski niin että pelotti varmaankin kaikki selän ja veden elävät. En tiedä miksi raukka ei ollut koskaan oppinut vedessä liikkumaan. Miehen seuralaiset nauroivat ja kannustivat tätä kummallisessa urakassaan.

Ohana impi keimaili kivellä Kristianin noustessa vedestä syleilemään tätä. Neito härnäsi ja kannusti Kristian-parkaa tavoittelemaan itseään, eikä tämä saanut neitoa lainkaan syleiltä, vaan nainen luikahti hänen luotaan phä uudelleen leikkisästi kuin järven kala.

Muukalainen lähestyi minua kuin hyvää ystävää ja arvelin hänen luulleen minua toiseksi. En tiedä miten sen voisin selittää, mutta äkisti mies kävi päälleni ja otti minusta kiinni kipeästi, vaikka yritti suudella minua kuin rakastettua. Hän yritti tunkeutua minuun kuin olisin hänen oma oikea nyrkkinsä. Hänen kalunsa oli kovana, vaikka huusin hänelle ja käskin pois.

Äkkiä ymmärsimme, että näkemämme neitokainen ei ollut ihmisen tytär laisinkaan, sillä ennen kuin ehdimme oivaltaa asioiden todellisen laidan, Kristian oli jo pinnan alla mihin ihmishahmoinen vedenhaltija oli hänet vienyt.

En tiedä teinkö oikein, mutta ymmärtäkää, että minulla ei ollut aikaa ja mies oli monta vaaksaa minua pidempi. Pitelin häntä, kunnes löyly poistui hänestä ja vasta silloin päästin hänet. Piilouduin kaislikkoon, kunnes muut miehet lähtivät.

Vaikka soudimme nopeasti sinne minne Näkki oli Kristianin kiskonut, emme enää nähneet neitoa lainkaan. Ainoastaan valtava kala lipui veneemme alitse ja katosi mustaan veteen.

Aiemmin olin suopea tulijoita kohtaan, mutta ehkä on hyvä, mikäli he ovat nyt peloissaan. En näe syytä miksi maa ja vesi eivät voisi heitäkin ravita, mutta olen kuullut heidän kaatavan kokonaisia metsiä. Vasta nyt uskon sen.

Kerromme näkemästämme, jotta muut osaisivat varoa, eikä heidän kävisi kuten Kristianin. Meidän on rukoiltava Jumalaa, jotta Hän olisi takanamme taistelussamme pakanahenkiä vastaan ja jotta pelastaisimme tämän maan kadotukselta.

osaan takoa roihun punaaman puukonterän ja kehrätä villasta lankaa

en osaa meikata tai lukea pörssikursseja, en sodi
miesten sotia, en hoivaa heidän haavojaan

tahdon kertoa tarinoita

sillä minä sanon teille: olen pitänyt päälläni mekkoja paljetteja
kravatteja puvuntakkeja korkokenkiä maihareita, eikä
minun sukupuoleni siitä ole miksikään muuttunut
sillä se on peruskallio, jonka päällä
teidän kyhäelmänne
lepäävät

minun sukupuoleni ulottuu maan tulivaipasta lähimpään tähteen asti
eikä järkähdä lääkärin, poliitikon, epäjumalankuvan edessä
entä teidän sukupuolenne? viisikymmentäluvulle?
muutaman vuosituhannen päähän? kuka
ne keksi? isännät, kirkonherrat,
liikemiehet, jotka tahtoivat
omistaa vielä
vähän
lisää

minun
sukupuoleni?
turkkia, joka keskiyöllä
kostuu mustaksi pimeästä,
karheaa harjaa, tarpeeksi pitkää
alleni painautuneen rakastajan tarttua,
pedon leukoja, niiden välistä roikkuvaa kieltä,
pihkan ja mätien lehtien, virtaavan veden hajuja,
verta, maitoa, multaa; ei omistaja, ei omistettu, vaan

lahja

joka on olemassa niin kauan kuin
kuolemaa on olemassa ja
siitä syntyvää elämää,
sillä minun sukupuoleni on

vanhimpien jumalten sukupuoli

entä teidän sukupuolenne? kuulemma se
tuhoutuu, vähintään vaarantuu,
ellei ole tarpeeksi korea
otettavaksi
tai rohkea ottamaan,
jos ette löydä kirjoja siitä, miten
mieheksi ja naiseksi nuori urosjumala loi teidät

(naiseksi miehen pyynnöstä, sillä mies ei pärjännyt ilman)

kuulkaa, en ole sanansaattaja, minä en saata sanaa vaan luon
sanoja tyttärillenne lukea ja lausua, jotta he muistaisivat,
että meidän sukupuolemme ei ole miehen
kylkiluu vaan
multa
käsissämme,
karhunkarva jaloissamme,
voima sysätä syrjään, aloittaa alusta,
jotta he tietäisivät: olen kestänyt uskonne ja valheenne,
sen etten tuntenut mitään kaltaistani ennen kuin nimesin itseni ja totesin:

näin on hyvä

jotta he tuntisivat jumalat,
jotka riistettiin
teiltä

rakastan sinua kuin naista:
mikä on sinusta
kukoistakoon, kuihtukoon
kaikki muu

rakastan sinua kuten nainen
osaa rakastaa toista
kita ammollaan kohti
alasinpilviä
kaupungista saa kaikkea
paitsi tätä
vaikenen, puhu minulle
pölysi kultaama kieleni
ruusunpistämät sormeni
ota kaikki, oi pyhä, anna takaisin
mitä mielit
ruoki minut kuin lintusi, paisu
käsiäni vasten kesän pätsissä
en säästele selkääni
enkä ottaessani ota
omaksi, vain iholle, huulille tänään
siis hukuta minut,
jumalani, jumalani,
surisevaan, sirittävään syliisi

haluan sinua
polvillani, turhaan karsimatta
ohjaa sirppiäni, rakas,
ainoa jumala, jonka kuulen

Kirjoittaisin sille naiselle,
joka ei tahdo näyttää muulta kuin väsyneeltä
ollessaan väsynyt,
ei nypi, karsi, korvaa, täytä
tai asetu näytille
vaan istahtaa mukavasti katsomaan koko maailmaa,
antaa tuulen muuttaa kasvoilleen asumaan,
kirjoittaisin sille, joka kutsuu vuodet uurtamaan
uomaa ja pengertä,
rönsyää, vaalii ja täyttyy,
uhkaa
ja panee toteen,
jonka juuriin ei pure risti tai vilja,
sille, joka pukee vain kengät, joilla juosta
eikä paljasta vaatteillaan ihoa vaan kaksinaismoraalit,
sille, jonka kukkaan puhkeaminen on känsää,
kovettuvaa jalanpohjaa,
ruven alla kypsyvää arpea,
kellastuneet hampaat kehystävän hymyn leveys
suuren onnistumisen edessä,
sille, joka ei opetellut notkistamaan selkäänsä
miehelle,
ja jonka lyhyiden kynsien alla on aina mustaa multa,
punamultaa,
jauhoa tai sahanpurua,

sille, joka ei laske leukojen määrää, ripsien pituutta,
ole koskaan tiennytkään kuppikokoaan,
käyttää miesten housuja, koska niissä on tarpeeksi
taskuja saunan avaimen kadota,
rakastuu vain muihin naisiin, jotka rakastuvat vain
muihin naisiin,
vaatii huomaavaisuutta, hellyyttä, kunnioitusta,
ei kaipaa nähdä itseään
valkokankaalla, valotauluissa,
sillä ostaa vain tarpeeseen
eikä tarvitse mitään, mitä ei voi kerätä käsin,
kirjoittaisin sille, joka näkee sanojen läpi
arvoa siellä, missä raha ei vaihdu,
jonka luita ravistaa löylyn pyhyys,
joka vaikenee kuullakseen purot, linnut,
sanoo kun muut eivät sano,
tuntee valon reitit,
ei pyydä anteeksi kaljua päätään
huulipunalla,
naiselle, joka tuoksuu hieltä,
pakkaselta, helteen kuivaamalta polulta,
märältä villalta, mutapohjajärveltä,
koiralta, lannalta, unelta, halulta,
naiselle, joka ei pelkää
olla nainen kuten aarnimetsä on metsä.

Olemme kyllästyneet keisarin uusiin vaatteisiin

Emme halua feminismiä, joka tukee tuhokapitalismia ja
miesten ylivaltaa

Jos olet yhtä vihainen: naiskuva@gmail.com

SAPFINEN RAIVOFEMINISTIZINE 2022

<https://naiskuva.neocities.org/>